

במדינה

(המשך מעמוד 22)

אותו יום בו הוענקו האותות האלה לראי- שונה בישראל. **מוכשולי** - אולם הסערה הממושכה - החמורה נגרמה לא רק בגלל דברים אלה. שאלות פילוסופיות, בייחוד כשהן מועלות בפני פילוסופים, לא גרמו מעולם התרגי- שות יתרה לפוליטיקאים. היו אלה דבריו האחרים, של מי שנחשב לאחד מחשובי הסופרים העבריים כיום, שגרמו לזעזוע - שהורגש עד לראש הצמרת: "הממשלה היום, במדיניותה, היא מיכשול לכל שי- נוי, לחיפוש אמיתי אחר מציאת פיתרון שיביא לשלום." קבע יזהר.

ועוד: "אינני רואה היום שום הבדל בין המפלגות השונות. נוצר מצב שהיחידות שעידין מרימות קול בכנסת, מעזות לתקוף קצת, להצביע על עוולות - הן דווקא הסיעות הזעירות. אנשי הסיעות הגדולות שותקים ויושבים על סיר מלא... ערכים."

קשוחים, אכזריים. טען הסופר: "בארצות-הברית אתה רואה זאת היום. תנועות של אנשים צעירים הצמאים למ- צוא טעם בחיים. בארץ - כמעט ואין מחפשים." הוא לא היסס גם לומר דעות על האבות המייסדים: "אנשי העלייה הי- שנית, חבורה של אנשים קשוחים, אכ- זריים, נטולי כל גמישות ורגישות להבין את הזולת. כל ערך שהוחלט לקדשו - לא סטו ממנו ימינה ושמאלה. מאז ועד היום, זה מזכיר לי את הפוריטיגנים הראי-

לגירוש: אמא ושבעה בנים

מימין לשמאל: סמאר (16), אסמא (14), טארק (13), הוסאם (10), רולאה (9), הילדים שאינם בתמונה: סאמיר (17) וקוסאי (5). האלמנה ושבעת הילדים צפויים לגירוש לירדן, שם אין להם כל קרוב ומפרנס. בתמונה בעמוד 17: ראגדה נזמי וילדיה.

ישראל תובעת זכרית המועצות איחוד משפחות -

ומפרידה בין ילדים ומישפחות בשטחים המוחזקים

סופר סמירנמקי הגדולים שותקים

שונים שיצאו ליישב את אמריקה. סמל של עריצות ודיכוי, קשיחות והשתמרות. **ניתוקים**. ס. יזהר לא אמר שהוא מדבר על גולדה וחבריה, אולם הסערה והקצף שיצאו עליו לא הותירו ספק כי דבר הפגיעה החמורה שפגעו דבריו, מה גם שדברים אלה יצאו מסיו של מי שהיה ח"כ של רפ"י, אשר הצטרף, כאשר נמוגה רפ"י, לרשימה הממלכתית. לא פלא שמזכיר ע"מ, יגאל הורוביץ, הזדרו להגיב, בעיקבות הדברים: "כבר מומן ניתקנו יחסינו עם ס. יזהר." הוא זכה לשתוק פעולה מזור ביותר דווקא מצד דני רוזנלוי, מזכיר הקיבוץ המאוחד, (שבביטאוננו, בקיבוץ, התפרסמו הדברים המחרידים): "הפירסום עורר מו- רת'רוח. זו היתה התחלקות. לא היה צריך לפרסם את הדברים."

רפואה

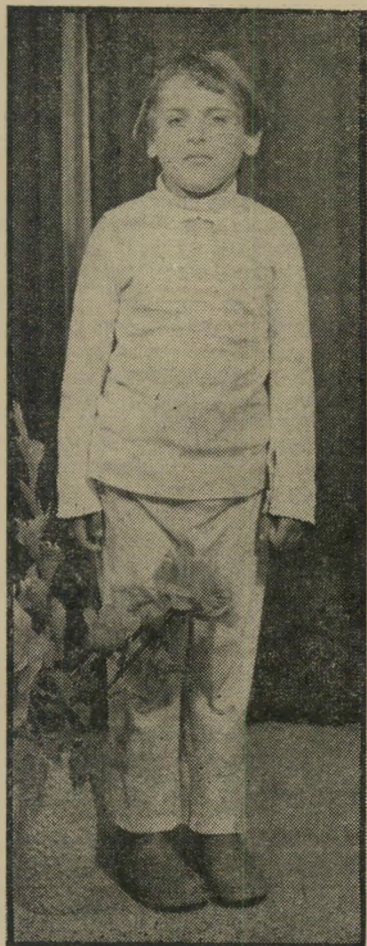
עגבת - יק ולא יק

אחת הסיבות להתפשטות המד- אינה של מחלות ימין בישראל - חוסר הידיע של הרופאים

האשה שאושפזה בבית החולים הדסה ב- ירושלים היתה בת 50, לילדת פולין וני- צולת-השוואה, נשואה ואם לבן אחד. טי- פוס קלאסי של עקרת-בית אפורה. היא הגיעה לבית החולים לאחר שנתגלתה בה עגבת. כתוצאה מהגילוי, ניסתה להתאבד. הרחוקה בת ה-23, שאושפזה במחלקת העצבים של בית החולים לאחר התמוטטות עצבים, סבלה גם מהתקפות קצרות של אובדן-הראייה. הבדיקות גילו: עגבת. הגבר בן ה-59, נשוי בלי ילדים, שהו- (המשך בעמוד 30)

הוא החל לומד בבית-הספר לעיוורים ב- מקום, ממתין לבקשתו לתשובה. השבוע, עמד להיות בין המגורשים.

הגיב על הפרשה רב-סרן רפי הורר- ביץ, דובר המימשל בגדה: "כל מי ששור- הה באיזור לביקור - חייב לצאת בתום תקופת הביקור. לתהליך איחוד מיש- פחות אין כל קשר לשהייה באיזור. בקשות לאיחוד מישפחות נבדקות לגופו של עניין, וללא כל קשר למקום הימצאותו של ה- מבקש."

לגירוש: בת 6

עמאל, נפטרה, ואביה שלחה מרבית-עמון לשכם, לחיות עם סבה, צפוייה גם היא לגירוש, למרות שהאב נעלם ואין לה לאן לחזור.

חמש ובת בת שבע, שהגיעה לשכם לאחר שבעלה, זידאן, נהרג בתאונת-דרכים לפני שנתיים.

מאז, היא מתגוררת חליפות אצל הורי הבעל והוריה, בשכם. אביה ואביו של בעלה הם אחים, האחד חייט והשני מוכר קפה, וביניהם הם משתפים-פעולה כדי לפרנס את האלמנה ושני היתומים.

בקשות, בקשות,

ואין תשובות

אם תגורש ראגדה, תישאר ללא פת- לחם ברבת-עמון. לא תצליח למצוא שם פרנסה, כשהיא צריכה לגדל את שני ילדיה. ההורים אינם עשירים מספיק כדי לפרנסה מרחוק. המושל הצבאי הקודם, שאול גבעולי, חידש לה מדי פעם את אשרת-השהייה שלה, עד שתקבל תשובה לבקשתה לאיחוד מישפחות. התשובה לא נתקבלה עד היום - והיום היא מוע- דמת לגירוש.

אם אייפעם תתקבל תשובה חיובית לבקשתה - היא תוכל לחזור. מה תעשה בינתיים - זה לא מעניינו של המימשל.

ובבית אחר בשכם המתינה הדית בת ה-37, אלמנתו של חסאן אל-הלילי, מורה שנפטר מהתקף-לב בערב הסעודית. היא מתגוררת, עם שבעת ילדיה, אצל הוריה ואחיותיה, ממתינה גם היא לתשובה לבקשתה לאיחוד מישפחות. מחוץ לשכם, אין לה קרוב ומפרנס בעולם: "לאן אלך עם הילדים? קוננה השבוע, אני יושב פה בביתי שלי. למי אני מפריעה? למה יגרשו אותי? אנחנו מסוכנים בשביל מדי- נת-ישראל?"

גם עיוור

יגורש

לא רק אלמנות ויתומים ברשימת המגורשים, גם זוגות נשואים צפויים להיקרע איש מעל אשתו. פתחיה הייזר אל-עמודי היא מנהלת בית-הספר בלטה. משפחת בעלה מתגוררת בגדה. פתחיה הגישה לשלטונות המימשל תעודה, כי היא בהריון - אך לא זכתה לקבל תשובה. אם לא תאושר בקשת איחוד המישפחות שלה - יאלצו בני-הזוג להיפרד.

גם עיוורים אינם חסינים בפני החוק: נג'אד סאלה אבדל עזיז קאעבי (27) הגיע לשכם לביקור בבית הוריו ואחיה, הגיש בקשה לנישואין לגור דרו-קבע אצלם.

האם ניסה לעשות משהו? האם ניסה לעכב את רוע הגזירה? ההאג? יורה מבט מאוד בלתי ידידו- תי: "לעשות? מה לעשות? אין מה לעשות!"

הוא התחיל לפסוע בעצבות, הלך ושוב, במישרו, סב באחת על עקביו: "איך זה ייתכן? הוא מבקש לדעת, ש" גולדה מאיר מועיקה את כל העולם, ב- סיסמה, שלח את עמי, למען יהודי רוס- יה, עיראק, סוריה - ויחד עם זה מגרשת ילדים ואלמנות מבתיהם פה בשכם?"

שאלה זו חזרה ונשאלה השבוע בכל חנות, בכל בית-קפה, בכל בית בשכם - בעוד המועמדים לגירוש מחכים בלב רור טט לגזר-דינם: היגורשו - או יורשו להישאר עם משפחותיהם?

המגורשות

הראשונות

לגבי שני שמות לפחות, היתה הת- שובה ידועה כבר: מרים מוחמד איב- הרים מוצלה, אלמנה, בת 34 ואם לחמי-

לגירוש: עיוור

עיוור שחוד לשכם כדי לגור עם הוריו, הוא אחד הצפויים לגירוש.

שה ילדים, ופריאל ווגיה חלואה, בת 35 ואם לשלושה, שבעלה נעלם בערב הסעיר- דית - יצאו לרבת-עמון, לא המתינו לנס ברגע האחרון - או להיגרר למשאת על-ידי המיטרה.

מרים הגיעה לשכם לאחר שבעלה נה- רג בתאונת-דרכים, עברה לגור בבית הו- ריה. בקשתה לאיחוד מישפחות נדחתה כבר פעמיים. לאחר שהוזהרה, כי אם לא תעזוב את שכם עד יום השני השבוע, תגורש - קמה ועזבה.

גם פריאל, שהגיעה לבית הוריה ב- שכם לאחר שנתרה בנדדה, הגישה מי- סר בקשות לאיחוד משפחות, לא נענתה, יצאה עם ילדיה לרבת-עמון.

מאחוריה, בשכם, נותרו אלמנות נוספות. שתי היתומות ושלושת האחים הקטנים לא היו היחידים שהמתינו לגירוש.

בבית אחר בשכם, המתינה ראגדה נזמי סאלים בריק, אלמנה בת 25, אם לבן בן-